

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Lähdesmäki, Tuuli; Pääjoki, Tarja; Saresma, Tuija; Vallius, Antti

Title: Kaikki kotona?

Year: 2017

Version:

Please cite the original version:

Lähdesmäki, T., Pääjoki, T., Saresma, T., & Vallius, A. (2017). Kaikki kotona?.
Kulttuurintutkimus, 34(2-3, Verkkoekstra), 1-6.
http://www.kulttuurintutkimus.fi/lehti/pdf/KT_2-3-2017_Verkkoekstra_1-6_Puheenvuoro.pdf

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

Puheenvuoro

Kaikki kotona?

Tuuli Lähdesmäki, Tarja Pääjoki,
Tuija Saresma & Antti Vallius

Tämä teksti on lyhennetty ja toimitettu versio Jyväskylässä 10.–13.8.2017 pidettyjen Kotiseutupäivien paneelista ”Kaikki kotona – keskustelua kodin, kotiseudun ja kuulumisen kokemuksista”. Paneelikeskustelun järjestivät Jyväskylän yliopiston musiikin, taiteen ja kulttuurin tutkimuksen laitos sekä tutkimushankkeet *EUROHERIT* ja *Arts of Belonging*. Puhetta johti tutkimuskoordinaattori Tarja Pääjoki (TP), ja paneelissa keskustelivat akatemia-tutkija, dosentti Tuuli Lähdesmäki (TL), dosentti Tuija Saresma (TS) ja tutkijatohtori Antti Vallius (AV).

TP: Halusimme järjestää tämän paneelikeskustelun siksi, että kokemukset kodista ja kotiseudusta – tai niiden puuttumisesta ja kaipuusta – ja kuulumisesta johonkin, ovat kaikille ihmisille yhteisiä, tärkeitä ja ajankohtaisia teemoja. Aloitetaan pohtimalla, missä kodin, kotiseudun ja kuulumisen kokemus syntyy ja minkälainen kokemus se on. Millaisia assosiaatioita sanat ’koti’ ja ’kotiseutu’ herättävät?

TL: Nähdäkseni juuri kokemus on keskeistä siinä, miten ja milloin asunnosta tulee koti ja paikasta, jossa asume, tulee kotiseutu. Tunne siitä, että tuntee seudun, jossa asuu, kasvattanee tunteita omasta kotiseudusta. Kotiseutu ei siten muodostu automaattisesti paikasta, jossa syntyy tai asuu. Kotiseutu muodostuu kertyvistä kokemuksista ja tunteista, jotka ovat samalla dynaamisia ja muuttuvia.

TS: Kotiseudun voi mieltää neuvoteltavaksi asiaksi. Sen muodostumiseen liittyvät myös muistot erilaisista asioista, joihin haluaa – ainakin muistoissaan – palata ja kuulua. Ymmärrän kodin ja kotiseudun määritelmän laajempaan kuin vain lapsuudenkotina tai paikkana, jossa on syntynyt. ”Koti” muuttuu jatkuvasti ja voi olla muutakin kuin vain asunto. Joskus vaikkapa työpöytä voi tuntua kodilta tai, kuten tutkija Saara Jänntti on kuvannut, mielenterveyspotilaat, joilla ei ole mitään ”omaan” paikkaa, voivat kokea sairaalahuoneessa vaikka oman käsilaukun kotinaan. Skaala, jolla kodin ja kotiseudun voi ymmärtää, on laaja.

AV: Kotiseudun ja kodin merkityksissä toimii kaksi tasoa: kotiseutu hahmotuu usein diskursiivisena identiteettinä ja representaationa, kun taas kodin merkitykset ovat enemmän henkilökohtaisia.

Mielenkiintoista onkin miten nämä kaksi tasoa, diskursiivinen ja henkilökohtainen, kohtaavat. Miten esimerkiksi tietyt paikat merkityksellistetään ”ylhäältä käsin” ja miten diskurssien vakiintuneet kuvaustavat tihkuvat henkilökohtaisiin kokemuksiin ja tunnetaan ”omiksi”.

TL: Monilla ihmisillä on useita itselle tärkeitä, kotoisilta ja kodinomaisilta tuntuvia paikkoja, jotka eivät kuitenkaan ole kotejamme. Ehkä kotiin liittyy mielikuva siitä, että se on ihmiselle kaikkein tärkein, läheisin ja intiimein paikka, ja siksi merkityksellisin, mutta yhtä lailla monet muut paikat voivat tuottaa läheisyyden ja intiimiyden tunteita ja kokemuksia.

TS: Vaikka koti on monille tärkeä ja merkityksellinen paikka, se on myös samalla esimerkiksi naisille paikka, jossa he kohtaavat eniten väkivaltaa. Kotiin voit siten liittyä monia negatiivisiakin tunteita ja merkityksiä. Kodin ja kotiseudun ihannoiminen saattaa peittää näitä vaikeita asioita.

Juuret vai verkostot?

TP: Kotiseutu on käsitteenä idealisoiva: siihen liitetään helposti pelkästään positiivisia odotuksia. Tämä ideaali syntyy siitä, että ajatellaan, että jokaisella on tai

pitäisi olla kotiseutu ja juuret, jotka kiinnittävät ihmisen tiettyyn paikkaan. Perinteisestihän on ajateltu, että ihmisen identiteetti muodostuu jollain tapaa synnyinseudun ja siihen kiinnittyvien juurien kautta. Mitä ajattelette tästä?

TL: Mielestäni juuri-metafora on kiehtova, koska se tuottaa assosiaation juurtumisesta johonkin paikkaan, maaperään ja maahan ja mielikuvia hyvin kiinteästä suhteesta ihmisen ja tietyn paikan välillä. Metafora tuottaa mielikuvia jopa eräänlaisesta geneettisestä jatkumosta, joka on normatiivinen ja jota ei voi itse valita. Ajattelen, että juuri-metaforan voi ymmärtää myös loivemmin. Tunne omista juurista on tärkeää: tunne ja tieto siitä keitä olemme ja mistä tulemme, oman historiansa tunteminen ja tietäminen, edesauttaa itsetunnon, omanarvontunnon ja identiteetin rakentamista. Tällaisen ”omien juurien sa” tuntemisen ja tunnistamisen vastakohtaksi hahmottuu negatiivinen ”juurettomuus”: tilanne, jossa henkilö ei tiedä kuka hän on, eikä koe kuuluvansa mihinkään.

TS: Olen samaa mieltä, että oman historian tunteminen on useimmille ihmisille tärkeää. Suhtaudun kuitenkin juuri-metaforaan epäilyksellä, sillä usein sitä käytetään rajaavassa ja ulos-

sulkevassa merkityksessä. Silloin se voi mahdollistaa konflikteja. Esimerkiksi juuret merkityksellistyvät uusnationalismin ja kansallismielisyyden diskursseissa ajatuksena ”meistä kantasuomalaisista, jotka olimme täällä ensin ja joiden oma paikka tämä maa on”. Kukaan ei kuitenkaan omista paikkoja tai seutuja, vaikka ne olisivatkin oman sukuhistorian tapahtumapaikkoja.

AV: Omassa tutkimuksessani tuli esiin kiinnostavalla tavalla syntymäpaikan vaikutus muihin itselle tärkeisiin paikkoihin. Kun esimerkiksi pyysin tutkimukseeni osallistuneita pitkään Jyväskylässä asuneita, mutta muualla syntyneitä henkilöitä valokuvaamaan itselleen tärkeitä paikkoja, se tuntui monista aluksi banaalilta. Jyväskylässä syntyneiden nuorten kohdalla taas nousi esiin se, miten monet heistä jo nostalgisoivat varhaislapsuuteensa liittyviä paikkoja, vaikka olivat vasta 14–15-vuotiaita. Toisaalta vanhemmille tutkittavistani lapsuuden paikkojen muistelemisen oli vielä merkityksellisempää kuin näille nuorille.

TL: Ehkäpä juuri-metafora voisi laajentaa paikkojen lisäksi myös toiminnalliseksi. Ihmisten kiinnepisteet eivät välttämättä ole vain fyysisissä paikoissa, vaan myös ihmisverkostoissa, ryhmissä, toiminnoissa ja toiminnallisissa tradi-

tioissa, jolloin ”juurien” linkittyminen maahan ei ole enää yhtä vahva.

TS: Kyllä, juuri-metafora voisisikin lähestyä yksilön juurien sijaan laajemmin verkostojen kautta.

Tarinoita ja tulkintoja

TP: Olemme nyt keskustelleet siitä, miten henkilökohtaiset kokemukset ja muistot tuottavat merkityksiä fyysiselle ympäristölle ja paikoille. Siirrytään seuraavaksi pohtimaan sitä, miten tiettyistä ympäristöistä, paikoista ja maisemista kerrotut tarinat ja tulkinnat syntyvät.

AV: Puhuin aiemmin paikkojen tulkintojen diskurssiivisista ja henkilökohtaisista tasoista. Monet tutkittavistani valokuvasivat itselleen tärkeinä Jyväskylään sijoittuvina paikkoina vakiintuneen maisemakuvaston kohteita, kuten vaikkapa Harjua tai Kuokkalan siltaa. Tämänkaltaiset kohteet toistuvat länsimaisen kulttuurin maisemakuvauksissa. Tällöin henkilökohtainen tärkeä paikka kytkeytyy laajempaan maisemakuvaston traditioon. Kuvaston toistuminen vaikuttaa myös maisemansuojeluun ja maisemahallintoon liittyviin toimintoihin. Itseäni kiinnostaa se, miten vakiintunut kuvasto ja sen ”ylhäältä” annetut kuulumisen kohteet vaikuttavat siihen, mitä ihmiset pitävät henkilökohtaisesti

tärkeinä paikkoina ja millaisiin paikkoihin he kokevat kuuluvansa.

TL: Tällä ”ylätasolla”, eli hallinnon, politiikan ja talouden alueella, on monenlaisia toimijoita, jotka pyrkivät aktiivisesti luomaan kotiseuturepresentaatioita ja paikkojen imagoja. Anssi Paasi on kirjoittanut paljon siitä, miten Suomes-
sa 1980- ja 1990-luvuilla monet alueiden identiteetit muuttuivat politiikan ja talouden hallinnoimiksi konstruktioiksi tai representaatioiksi, jotka saattoivat olla hyvinkin irrallaan ihmisten arkikokemuksista näistä alueista. Pyrittiin luomaan erilaisia kaupunkibrändejä, jotka asukkaiden näkökulmasta saattoivat vaikuttaa banaaleilta. Pyrkimys liittyi siihen, miten paikkoja alettiin kiinnittää yhä vahvemmin talouden ankkureiksi: haluttiin luoda mahdollisimman houkuttelevia mielikuvia paikoista, jotta ne edelleen vetäisivät puoleensa talouskasvua, veronmaksajia, investointeja ja turismia. Tässä yhteydessä voidaan mainita myös alueelliset kulttuuriympäristöohjelmat, jotka ovat diskursiivisia työkaluja tietynlaisten kulttuuriympäristöjen ja merkityksellisten paikkojen tunnistamiseksi ja esiin nostamiseksi.

TS: Tuo diskursiivinen taso liittyy myös siihen, miksi se, mistä ihminen on kotoisin, korostuu niin voimakkaasti.

Usein ihmisiltä kysytään ”mistä olet kotoisin ja mistä tulet” olettaen, että jokaisella on jokin paikka, josta hän on lähtöisin ja jossa hänen juurensa ovat – ja joka määrittelee ihmistä. Runoilija Mohsen Emadi, joka on tullut Suomeen Iranista pakolaisena ja tekee väitöskirjaa Jyväskylän yliopistossa, kehottaa kysymään ”kuka olet” sen sijaan että kysyttäisiin ”mistä olet kotoisin”. Kiinnostavampaa on se, kuka ihminen on, kuin se mistä hän on lähtöisin. Lähtöpaikan ei pitäisi määrittää ihmistä liikaa – eikä kaikilla edes ole sellaista paikkaa.

Luen katkelman jyvässkyläläisyyden tyisen Kaarina Hazardin tekstistä *Pelkoa ja inhoa Jyväskylässä*. Se mutkistaa kysymystä siitä, mistä ihminen on kotoisin tai kuka hän on:

Jyväskylä nimittäin on luontojaan tulemisen ja menemisen mesta. Läpikulkupaikka Jumalan armosta. Laaja maa tallustella eestaas. Kaupunki on muotoutunut luonnollisesti paikalleen vesireittien risteyskohtaan idän ja lännen väliin, puolimatkaan pohjoisesta etelään. Sille sopii keskinäinen vaihto. Itse asiassa siitä koko paikka on tehty. Kaupunki on rakennettu sopimisen päälle. Se on lomitumisen maamerkki ja neuvottelun napa, johon ei mitenkään sovi rajaitaaminen, omiksi tai toisiksi laske-

minen tai minkään muunlainen puhtauden perääminen.

Tällainen risteyskohtana oleminen, meneminen ja tuleminen, antaa tilaa laajemmille määrittelyille siitä, mitä kotipaikka on.

Ihmiset, suhteet ja yhteisöt

TP: Kodin, kotiseudun ja kuulumisen tunteen syntymiseen tarvitaan paitsi omia henkilökohtaisia kokemuksia myös niiden liittämistä muihin ihmisiin, yhteisöön. Vastaavasti tarvitaan sitä, että yhteisön kertomat tarinat jollain tavalla resonoiivat oman kokemusmaailman ja muistojen kanssa. On varmasti ristiriitaista, jos oma kokemusmaailma ei kohdata kotiseudusta esitetyn virallisen kuvan tai kertomuksen kanssa.

TS: Ihmissuhteet ovat keskeisiä kodin ja kotiseudun tunteen tuottamisessa. Syy siihen, että kaipaamme vaikkapa lapsuuden kotiseudulle, ei välttämättä ole tietty paikka, vaan se, millaisia ihmissuhteita paikkaan tai paikkoihin liittyy.

TL: Kotiseututunne voi kummuta hyvin arakisistakin asioista, tapahtumista ja toiminnoista. Ehkäpä ”kotiseututunne” sanana kalskahtaa vähän vanhanaikaiselta, mutta uskon, että moni ihminen

tuntee jonkinlaista kotiseututunnetta monissa arkisissa tekemisissään. Esimerkiksi monia saattaa sykkähdyttää paikallisen urheiluseuran tai urheilijan menestyminen, vaikka ei muuten identifioituisi sen kummemmin kotiseutuunsa.

Kulttuurituotteet kiinnittymisen välineinä

AV: Myös kaunokirjallisuuden luomat kuvat voivat herättää kuulumisen ja kiinnittymisen tunteita Olen asunut Jyväskylässä nyt noin puolet elämästäni, mutta en silti ole pitänyt Jyväskylää kotipaikkani – ehkä käytännön tasolla kyllä, mutta en emotionaalisesti. Kun luin Pasi Ilmari Jääskeläisen romaanin *Harjukaupungin salakäytävät*, tunsin kiinnittyväni tähän paikkaan enemmän. Tällaiset arkiset asiat ja kulttuurituotteet, myös historiateokset, voivat tuottaa henkilökohtaisia kytkeytymisiä paikkoihin ja voimistaa paikkakokemusta.

TP: Tarvitsemme siis erilaisia kulttuurisia ilmauksia – taideteoksia, tarinoita, kirjallisuutta tai musiikkia – jotka auttavat tulkitsemaan omaa paikan kokemusta ja liittämään sitä myös muiden kokemuksiin. Se vahvistaa kuulumisen kokemusta. Ajatteletteko näin?

TL: Erilaiset kulttuurituotteet ovat varmasti keskeisiä paikkakokemusten ilmaisemisen kanavia, mutta toki kokemusta voi ilmaista ja ilmentää muutoinkin.

AV: Ehkäpä voitaisiin nostaa esiin paikkakokemusten julkaiseminen ylipäänsä. Näen tärkeäksi, että ihmisten paikkakokemuksia kirjataan ylös ja saatetaan pysyvämpään muotoon, jotta niitä voidaan jakaa ja jotta niitä tallentuu ja säilyy.

Liikkuvuus ja monipaikkaisuus

TP: Elämäntapa on länsimaissa muuttanut hyvin liikkuvaksi: ihmiset eivät jää syntymäpaikoilleen, vaan elämä kuljettaa eri paikkoihin erilaisista syistä. Samalla elämme maailmassa, jossa yhä useammat ihmiset ovat pakotettuja siirtymään paikasta toiseen, jolloin paikkaan päätyminen ja jääminen ei olekaan oma valinta.

Itse näen lapsuudentutkijana, miten lapsuus on nykyään äärimmäisen liikkuvaa verrattuna aikaisempiin sukupolviin. On paljon lapsia, joilla on yhden sijasta kaksi kotia, joissa he ovat vuorovierokoin. Voi myös olla, että lapset matkustavat joka viikonloppu toiselle paikkakunnalle toisen vanhemman luo, tai voi olla, että vanhemmat muuttavat paikka-

kunnalta toiselle työn perässä hyvinkin usein. Pelkästään asuinalueelta toiselle muuttaminen tarkoittaa lapselle isoa muutosta: päiväkotia, koulu ja seudut, joissa lapsi voi itsenäisesti liikkua, vaihtuvat. Pysyvyyden kokemusta, joka toistuu idyllisessä ajatuksessa ”jostain kotoisin olemisessa”, ei välttämättä nyky-lapsuudessa synny. Elämämme on kaiken kaikkiaan ja kaiken ikäisillä nykyään hyvin liikkuvaa. Minkälaisia ajatuksia tämä herättää teissä?

AV: Kotiseutuun kiinnittyminen on hyvin monipaikkaista. Tutkimukseeni osallistuneet nuoret, joiden vanhemmat olivat eronneet, valokuvasivat itselleen tärkeitä paikkoja eri seuduilta sen mukaan, kumman vanhemman luona he sattuiivat kulloinkin olemaan.

TS: Monipaikkaisuus voi olla itse valittua, mutta se voi olla myös pakotettua. Syy siihen, miksi en halua korostaa ”juuria” ja syntymäpaikan merkitystä ihmiselle, on se, että tällainen ajattelu muuttuu helposti normatiiviseksi. Tällöin ihmisistä, myös avioerolapsista, joilla ei ole yhtä kuulumisen paikkaa tai kotia, ajatellaan helposti, että he ovat ”juurettomia”. Näistä ihmisistä ja siitä, millaisia he ovat, tehdään helposti tulkintoja pelkästään sen perusteella, että he eivät istu pysyvyyden normiin, jonka olemme

itse rakentaneet. Suhtaudun kriittisesti tällaiseen normatiiviseen ajatteluun ja uskon, että useille ihmisille kuulumisen tunne on nimenomaan monipaikkaista.

AV: Parhaimmillaan monipaikkaisuus on ihmiselle rikkaus.

TL: Monipaikkaisuus tarkoittaa myös sitä, että paikkojen merkitykset omassa elinpiirissä ja omissa kokemuksissa vaihtelevat. Tiettyinä hetkenä jokin paikka on merkityksellinen itselle, kun taas jonain toisena hetkenä jokin toinen paikka voi olla merkityksellisempi.

Kuulumisen keinoja

TP: Miten itse voi vaikuttaa siihen, että jokin seutu alkaa tuntua kotiseudulta? Mitkä asiat voivat tukea kuulumisen kokemuksen muodostumista ja millaisia esteitä kokemuksen muodostumiselle on olemassa?

TS: *Rajojen yli* -tutkimushankkeessa tarkastelemme sekä Suomeen äskettäin muuttaneita että maassa pidempään olleita ihmisiä. Hankkeessa järjestämme taidetyöpajoja, joissa käsitellään paikoiltaan tempaistuksi tulemisen kokemuksia, mutta myös kokemuksia siitä, miten voidaan lähteä kiinnittymään ja kuulumaan uuteen paikkaan. Näemme,

että isoihin globaaleihin ongelmiin voi tarttua ja osaltaan vastata tämänkaltaisen mikrotason toiminnan kautta.

AV: Oma tutkimukseni on tuonut esiin, miten valokuvaaminen on aktiivista ympäristön haltuun ottamista. Yi-Fu Tuanin ajattelua myötäillen katson, että ”tila” on alati virtaava ja ”paikka” on tilassa oleva paussi. Vastaavasti valokuva voidaan ajatella paussina, joka luo rajat tilaan ja merkityksellistä lokaation tilassa muuttaen sen paikkaksi.

TL: Ylipäänsä kokemusten ja muistojen jakaminen on tärkeää kuulumisen kokemuksen muodostumiselle. Siihen liittyy myös hyväksytyksi tulemisen kokeminen: se, että jakamisen kautta voi kokea, että omat kokemukset ja muistot tulevat hyväksytyksi. Tähän kokemukseen tarvitaan yhteisön tukea: sitä, että ympärillä olevat ihmiset antavat sinun kuulua. Siksi sosiaalisten suhteiden ja verkostojen rakentaminen on tärkeää kuulumisen kokemuksen muodostumiselle.

TP: On siis tärkeää, että omat tarinat voidaan liittää muiden tarinoihin ja että ne yhdessä muodostavat osan laajempaa yhteisön yhteistä kertomusta.

TS: Yhteisen kertomuksen luominen ei toki tarkoita sitä, ettei erilaisille

tarinoille olisi tilaa tai mahdollisuutta tulla esiin.

TP: Olennaista on erilaisten tarinoiden kytkeytyminen toisiinsa. Tämä havainnollistui hyvin tutkimukseeni liittyvässä kohtaamisessa Vaasan lastenkulttuurikeskuksessa, jossa järjestetään ”aikamatkoja” paikalliseen kulttuuriperintöön. Niissä tiettyssä paikassa tiettyyn aikaan tapahtuneisiin tapahtumiin luodaan draamallinen toimintatilanne. Vuoteen 1918 liittyvään koululaisten aikaan osallistui muutama vuosi sitten poika, jonka perhe oli lähtenyt Irakista sisällissotaa pakoon. Poika oli vaikuttanut aikamatkasta ja kertoi, miten hän oli oppinut, että Suomessakin oli ollut iso konflikti sata vuotta sitten, mutta miten kaikki kuitenkin nyt on hyvin. Hänestä tuntui, että hänen vanhempiansakin synnyinmaalla on siksi vielä toivoa.

Tuon pojan kokemus tuo esiin, miten on usein keinotekoisia ajatella, että ”kaukaa” tulevien ihmisten kokemukset tai tarinat eivät liity ”meidän” paikkoihimme ja niiden tarinoihin. Olemme samaan aikaan sekä paikallisia että globaaleja olentoja ja jaamme usein hyvin samankaltaisia kokemuksia riippumatta siitä, mistä tulemme. Näiden samankaltaisuuksien löytäminen erojen sijaan vaatii neuvottelua, toiminnallisuutta ja vuorovaikutteisia kohtaamisia.

Jyväskylän yliopiston musiikin, taiteen ja kulttuurin tutkimuksen laitoksen tutkijat:

FT, YTT **Tuuli Lähdesmäki** on taidehistorian dosentti ja akatemiaturkija hankkeessa *Politiikat, affektit ja toimijuus eurooppalaisen kulttuuriperinnön tuottamisessa* (SA274295). Hän johtaa Euroopan tiede-neuvoston rahoittamaa *EUROHERIT*-hanketta (ERC 636177).

FT **Tarja Pääjoki** on taidekasvatuksen ja lastenkulttuurin tutkija ja opettaja.

FT, nykykulttuurin tutkimuksen dosentti **Tuija Saresma** tutkii muuttoliikkeen moninaisuutta Koneen säätiön kokeneen tutkijan stipendillä. Hän johtaa *Arts of Belonging* -hanketta (Koneen säätiö) ja Suomen Akatemian rahoittaman *Rajojen yli* -konsortion osahanketta *Migrant Tales* (SA308521).

FT **Antti Vallius** on taidehistorian tutkija-tohtori, joka työskentelee Suomen Akatemian rahoittamassa konsortiohankkeessa *Rajojen yli – Kuulumisen performansseja ja narratiiveja taiteen keinoin* (SA308520).

KULTTUURINTUTKIMUKSEN SEURA ry

SÄLLSKAPET FÖR KULTURSTUDIERN
FINLAND rf

SOCIETY FOR CULTURAL STUDIES IN
FINLAND

PUHEENJOHTAJA / CHAIR

FT Toni Lahtinen, yliopisto-opettaja,
kirjallisuustiede, Tampereen yliopisto
✉ toni.lahtinen@uta.fi

SIHTEERI / SECRETARY

Minna Nerg
☎ 050 599 8842
✉ Nykykulttuurin tutkimuskeskus
PL 35, 40014 Jyväskylän yliopisto
✉ Research Centre for
Contemporary Culture
PB 35
FI-40014 University of
Jyväskylä, Finland
✉ minna.m.nerg@jyu.fi
<http://kultut.fi>

POSTITUSLISTA / MAILING LIST

✉ kultut@lists.jyu.fi

Kulttuurintutkimuksen seuran tavoitteena on toimia korkeakouluissa ja muissa tutkimuslaitoksissa kulttuurintutkimusta harjoittavien tutkijoiden yhdyssiteenä ja jatkokoulutusta tarjoavana yhteisönä. Tavoitetaan seura toteuttaa järjestämällä tieteellisiä kokouksia ja seminaareja kulttuurintutkimuksen eri alueilta sekä julkaisemalla *Kulttuurintutkimus*-lehteä.

The objective of the Society is to serve as a connecting link between cultural researchers active in institutions of higher education and in other institutions, and to function as a community offering post-graduate education. The Society pursues these goals by arranging scholarly meetings and seminars around topics from various fields of cultural studies, and by publishing the journal *Kulttuurintutkimus*.